

„Waarom? Wel, omdat ik moet weten waar de breuk in het spoor is. Die plek zal ik merken; ik geleid u verder naar een veilige plaats en keer dan zelf terug naar die plek.”

„Veronderstel, dat ik weiger mee te gaan?”

Hij keek haar onderzoekend aan. „Ik ben er zeker van, dat u wel mee wilt gaan.” Zij zuchtte. Toen stak zij haar hand in haar pels, haalde een kleine revolver voor den dag en reikte hem die toe.

„Ik had u wel 'n dozijn keeren kunnen dooden. Waarom heeft u mij dit niet afgenomen. Is u altijd zoo zorgeloos met uw gevangenen?”

„Maar u is mijn gevangene niet. Wist u dat dan niet?”

„Nee, dat wist ik niet.”

Hij glimlachte. „Meende u, dat ik u daarvoor zou arresteren? Misschien als u een man geweest waart; maar 'n vrouw — neen.”

„Maar waarom wilt u dan toch langs denzelfden weg terug? Kunnen we geen andere richting nemen?”

„Deze weg leidt terug naar de breuk in het spoor. Die moet ik vinden en u naar een veilige plaats geleiden.”

Daarna deed zij enkele pogingen hem van het spoor af te brengen; maar hij glimlachte slechts en schudde het hoofd. „Nee, dat is de weg.”

„Denkt u, dat u hem zult vinden?” vroeg zij toen, een poosje later.

„Absoluut zeker.”

Tegen den middag van den daaropvolgenden dag, merkte korporaal Wesley een verandering op bij het meisje: haar gezicht was verbleekt en zij begon vlugger te loopen. „Wat is er?” vroeg hij en keek haar aan.

„Niets — maar we naderen.”

„De breuk in het spoor?”

„Zoo noemt u het tenminste. Ofschoon ik niet weet waarom, u heeft het mij nooit verteld.”

„Ik meende dat u het wel wist,” antwoordde hij. „u moest mij van het spoor afbrengen, u heeft deze richting genomen, en hij de andere. Daarom moest ik vanaf dat punt opnieuw beginnen.”

Een minuut lang zag zij hem zwijgend aan. Een trek van begripen kwam in haar gezicht.

„Dus u denkt,” zei ze daarna langzaam „dat ik daar van hem scheidde, en een anderen weg nam om u te bedriegen.”

„Wat kan ik anders denken?”

„Dus u weet eigenlijk niets?”

Hij zag haar twijfelend aan. Vrouwen waren toch vreemde wezens, en lastig te begripen.

„Ik dacht dat u alles wist, en — maar kom, dan zal ik u alles toonen.”

Nu ging het meisje voor, en Dorrington volgde onzeker.

Plotseling bleef zij staan, waar 'n glooiing in het terrein hun weg sneed.

„Hier is wat u noemt, de breuk in het spoor,” kondigde zij aan, en keek hem in het gezicht. Hij keek om zich heen, liep heen en weer, keek speurend de streek rondom hen af. Toen kwam er zoowaar een blos op zijn gezicht, en in weerwil van haar ellende, moest de jonge vrouw even lachen.

„Het is vreemd,” zei hij na een poosje. „u zijt hier beiden gekomen; u heeft mij toen op een valsch spoor gelokt, maar hij — waar is hij gebleven? Hij was hier, maar ik kan geen ander spoor vinden, dat verder leidt. — Ha, ik ben er,” riep hij ineens. „Hij heeft zich verborgen tot

ik u 'n eind gevolgd was, en toen is hij denzelfden weg terug gegaan. Een knap stuk werk. Maar o — hoe is het mogelijk, dat zoo'n beest zoo'n invloed had over u, dat u zijn handlangster daarin kon worden! — We gaan terug; ik zal hem toch vinden: ik moet hem hebben — dood of levend.”

Het meisje ging voor hem staan en greep zijn arm.

„Dood of levend, zei u?”

„Ja, kom mee, hij zal mij niet ontsnappen.”

„Nee, kom met mij mee,” — zij was in hooge mate zenuwachtig en trok hem mee, eenige meters verder, waar zij bleef staan.

„Wat is er?” vroeg hij meer dan verbaasd.

„Hij is niet ontsnapt,” fluisterde zij.

„Niet ontsnapt?”

„Nee, hij is hier.”

Hij keek, verstomd van verbazing, in 't rond. Toen: „Waar is hij dan?”

„Hier, vlak voor uw voeten — Daar heb ik hem begraven.” Zij sloeg de handen voor het gezicht en begon te beven.

„Hij is hier gestorven, en u heeft hem begraven?” stamelde Dorrington.

Zij antwoordde niet dadelijk, schokkend van zenuwachtigheid; toen bijna snikkend: „Nee: ik heb hem gedood!”

Zoo verrast was korporaal Dorrington nog nooit geweest.

„U heeft hem gedood?”

„Ja, dag en nacht heb ik hem gevolgd. Hier haalde ik hem in. Hij herkende mij en wilde op mij schieten; maar ik was hem voor — Weet u wie ik ben? Mijn naam is Mary Dunbar; ik ben de dochter van den man dien hij vermoord heeft. Ik heb

mijn vader gewroken.” Zij snikte en Dorrington wachtte lang voor hij sprak.

„Waarom is u toen niet teruggekeerd?”

„Ik wist dat de politie hem volgde en en wilde haar doen gelooven, dat het zijn spoor nog was dat zij volgde. En later — later wist ik niet meer wat ik deed. Het was alles zoo vreeselijk. Nu — ben ik blij dat u gekomen is.”

Na een tijd zag zij hem aan, onbevreesd.

„Dus nu ben ik toch uw gevangene,” zei ze met een droevig lachje.

„Hij was een schurk,” zei korporaal Dorrington, meer tot zichzelf dan tot de vrouw sprekend. „Ik had orders hem te overmeesteren — dood of levend. Wel, hij is dood. Dat kan ik rapporteeren. En bovendien — het was ten slotte wettige zelfverdediging.”

„Dus — u — u arresteert me niet. U neemt mij niet gevangen?”

„Nee; maar ik neem u mee terug — als u wilt. Alleen is het ditmaal geen verplichting. Wilt u met mij mee teruggaan? En geen breuk meer in het spoor maken?”

Zij glimlachte door haar tranen, en greep hem bij den schouder.

„Ik wil graag mee terug gaan,” zei ze; „sedert vaders dood ben ik vreeselijk eenzaam geweest en —

„Ik zal zorgen dat je nooit meer eenzaam bent,” sprak korporaal Wes eenvoudig. „Kom, wij gaan terug.”

En de man en de vrouw liepen verder naar het zuiden, de beschaving tegemoet. Maar reeds nu voelden ze niets meer van den ijskoude wind.

BEGIJNTJE
(Breda).